

ဓမ္မအသိဖြင့် အကျိုးရှိရှိနေမည်

အမှတ်စဉ်(၁၀၁)

အာနာပါနဿတိသုတ် အနှစ်ချုပ်

အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ
အရှင်နန္ဒမာလာဘိဝံသ (Ph.D)

အာနာပါနဿတိအနှစ်ချုပ်

အပိုင်း(၁)

သာသနာတော်နှစ် ၂၅၅၅- ခုနှစ်၊ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၁၃၇၄ ခုနှစ်၊ တပို့လဆန်း ၁- ရက်၊ ၂၄.၁.၂၀၁၁၊ ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မုန့်လက်ဆောင်းကုန်း တောင်ရပ်ကွက် စမ်းချောင်းမြို့နယ် သမိဒွေဒယ သုခိတာရာမ ဒေါ်ဉာဏစာရီ မြန်အောင်သီလရှင်စာသင်တိုက် ဓမ္မသဘင်အခမ်းအနား၌ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်မင်္ဂလာဈေး အနန္တငါးပါး၊ ဘိုးဘွားမိဘဆွေမျိုးများ နှင့် ဦးတင်စိုးတို့ အား ရည်စူး၍ ဒေါ်လှခင်မိသားစု (ကိုကျော်သင်းဆေးဆိုင်)၊ အမှတ်(၄၈) ဇေယျသုခလမ်းနေ ဦးတင်မောင်၊ ဒေါ်ရေးညီမ မစန်းလှတို့ အား ရည်စူး၍ ဒေါ်သန်းသန်းဆင့်မိသားစု၊ အမှတ်(၇) ဇေယျသုခလမ်းနေ ကွယ်လွန်သူဦးရဲညွန့်အား ရည်စူး၍ ဇနီး ဒေါ်နီနှင့် သားသမီးမြေးများ တော်ဝင်ဖိနပ်ဆိုင် ဗိုလ်ချုပ်ဈေး မိသားစု၊ အမှတ်(၂၅) မင်္ဂလာလမ်းနေ ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီး ဒေါ်လှရင်နှင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးမောင်မောင်လေးတို့ အား ရည်စူး၍ ဒေါ်စောစောဌေး မိသားစုတို့ ၏ အမတဒါန ဓမ္မဒါနအဖြစ်ဖြင့် ဟောကြားတော်မူသည် ။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ အာနာပါနဿတိဘာဝနာသုတ္တန်

တွေ အတော်များများ ရှိတဲ့ အထဲ ဒီသုတ္တန်မှာ အာနာပါနဿတိ ပွားများ အားထုတ်ပုံကို အတော်လေးပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဟောထားတယ်။ မဇ္ဈိမနိကာ လ် ဥပရိပဏ္ဏာသပါဠိတော်မှာ ပါရှိတယ်။ အဲဒီအာနာပါနဿတိသုတ္တန် ကို အခြေခံပြီး ဘုန်းကြီးတို့ ဟောမှာ ၊ သံယုတ္တန်နိကာလ်မှာ လည်း ပဲ အာနာပါနဿတိသံယုတ်ဆိုပြီး တော့ အာနာပါနဿတိဘာဝနာနဲ့ ပတ် သက်တဲ့ သုတ္တန်တွေ တော်တော်များများ ရှိတယ်။ အဲဒီထဲမယ် ဒီသုတ္တန် က ထူးခြားပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံနဲ့ အာနာပါနဿတိ အားထုတ်ပုံအားထုတ် နည်းကို ရှင်းလင်း ဟောကြားတယ်။ အဓိပ္ပာယ်အားဖြင့်တော့ အခြားသု တ္တန်တွေလည်း ဒီအာနာပါနဿတိ သုတ္တန်ထဲမှာ အကျုံးဝင်သွားမှာ ဖြစ် ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ဒီတစ်သုတ်ကို ကျကျနန မှတ်သားထားလို့ ရှိရင် အာနာပါနဿတိဘာဝနာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကို အတော်လေး ပြည့်ပြည့်စုံစုံသိရမှာ ဖြစ်တယ်။

ဒီအာနာပါနဿတိသုတ္တန်မှာ မြတ်စွာဘုရားက အာနာပါနဿတိ ဘာဝနာကို မဟောကြားမီ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ အချက်တွေက အ င်မတန်မှ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။

အာနာပါနဿတိဘာဝနာဆိုတာက ဗုဒ္ဓမြတ်စွာရဲ့ သာသနာတော်မှာ အင်မတန်မှ ထင်ရှား တယ်။ သမထနဲ့ လည်း သက် ဆိုင် ဝိပဿနာနဲ့ လည်း သက်ဆိုင်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းတစ်ခုပဲ။ တကယ့် ကို ထူးခြားထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေမှ ပေါက်ရောက်အောင်မြင်အောင် လုပ်နိုင်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းစနစ် တစ်ခုပဲ။ ပြောရမယ်ဆိုရင် ဘုရားအ လောင်းတော်ဟာ ဒီအာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို အားထုတ်ပြီး ဘုရား အဖြစ်သို့ ရောက်သွားတာ။ ကမ္မဋ္ဌာန်း(၄၀)ထဲက ဘာကမ္မဋ္ဌာန်းပွားပြီး တော့ ဘုရားဖြစ်သလဲ ဆိုရင် ဒီအာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားတယ်

လို့ ပဲ ဒီလိုပြောရမှာ ပဲ။

ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းကို လူကြိုက်များ ပြီး ခေတ်စားနေပေမယ့်လို့ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ အနေအထားတော့ မရှိဘူးလို့ ဆိုရမှာ ပေါ့။ ကြိုးစားအားထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် များစွာ အကျိုးရှိတာတော့ သေချာတယ်။ အတော်ကြိုးစားရမယ့် ကျင့်စဉ်တစ်ခုပဲပေါ့။

သို့သော် ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံကို ရှည်ရှည်ဝေးဝေး လိုက်လံရှာဖွေစရာမလိုဘဲ ထွက်လေဝင်လေကို အခြေပြုတဲ့ သတိတွေ သမာဓိတွေ ကောင်းလာတဲ့ အခါမှာ အဆင့်ဆင့် ဝိပဿနာပညာရပ်တွေ တိုးတက်ပွားများလာပြီး နောက်ဆုံး မဂ် ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်ကို တွေ့ရှိသွားနိုင်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းနည်းစနစ် တစ်ခုပဲ။

ဒီကနေ့ခေတ်မှာ အာနာပါနကို လူကြိုက်များ နေတာ ဘာဖြစ်လို့တုန်း (တခြားအကြောင်းတွေ လည်း ရှိကောင်းရှိမှာ ပေါ့။) လူကြိုက်များခြင်းအတွက်ကြောင်းကတော့ အာနာပါနဟာ ကျန်းမာရေး အတွက်လည်း အကျိုးပြုတယ်။ အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသွင်းရှူထုတ်ခြင်းဖြင့်လည်း ကျန်းမာရေး အတွက် အထောက်အကူပြုတယ်။

နောက်တစ်ခုကလည်း မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ကျင့်စဉ်တွေကိုလည်း ဒီအာနာပါန သတိက ခြုံမိငုံမိတယ်။ အာနာပါနသတိဘာဝနာကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းဖြင့် သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါး လည်း ပွားများအားထုတ်ပြီးသား ဖြစ်တယ်။ သမ္မပ္ပဓာန်တရား ၄ ပါးကိုလည်း ပွားများအားထုတ်ပြီး သားဖြစ်တယ်။ သမ္မပ္ပဓာန်တရား ၄-ပါး၊ ဣဒ္ဓိပ္ပါဒ် ၄-ပါး၊ ဣန္ဒြေ၊ ဗိုလ်၊ ဗောဇ္ဈင်၊ မဂ္ဂင်ဆိုတာတွေ လည်း ပွားများအားထုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ သတိပဋ္ဌာန်ပွားလိုက်တာနဲ့ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါးလည်း ပွားပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ ဗောဇ္ဈင် ၇-ပါး ပွားလိုက်တာနဲ့ မဂ်နဲ့

ဖိုလ်လို့ ဆိုတဲ့ ဝိဇ္ဇာနဲ့ ဝိမုတ္တိတရားထူး တရားမြတ်နှစ်ခုကိုလည်း ဆိုက်ရောက်ပြီးတော့ မျက်မှောက်ပြုနိုင်တယ်လို့ ဆိုတယ်။

အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားဟောထားတာ ရှိတယ်။ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတွေမှာ လည်း ပဲ ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ အကျိုးကျေးဇူးတွေ မရှိ မဟုတ်ဘူး ၊ ရှိတယ်။ အားလုံးမှာ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ရှိကြတာပဲ။ သို့သော် ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ လူတွေဟာ လူတွေဟာ ၂၄- နာရီ အသက်ရှူသွင်းရှူထုတ် လုပ်နေကြတာဖြစ်တော့ ကိုယ်နဲ့ နီးလျက်သားနဲ့ သတိမထားမိတဲ့ အာရုံလည်း ဖြစ်တယ်ပေါ့။ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ၂၄-နာရီ အသက်ရှူ ရပ်သွားတယ် လို့ မရှိဘူး၊ ရပ်သွားတာ မရှိသော်လည်း ၂၄-နာရီ အသက်ရှူသွင်းနေတယ်လို့ ရှူထုတ်နေတယ် ဆိုတာကို သတိထားမိတာ အင်မတန်မှ နည်းပါတယ်။

ကာယနဲ့ ဆက်စပ်ပြီးတော့ အသက်ရှူသွင်းခြင်း ရှူထုတ်ခြင်းလို့ ဆိုတဲ့ ဒီထွက်လေ ဝင်လေ မိမိတို့ ရဲ့ နှာသီးဖျား အသက်ရှင်မှုအတွက် လေအပြောင်းအလွဲ လုပ်ပေးနေတဲ့ အပေါ်မှာ အကျိုးအမြတ် တစ်ခုရအောင် လုပ်သင့်တယ်။ အကျိုးအမြတ်ဆိုတာ သတိတွေ သမာဓိတွေ ဝီရိယတွေ ပညာတွေ တိုးတက်လာအောင် ကျင့်ဆောင်ရမယ်။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဟောကြားထားတယ် ဆိုတော့ အလွန်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတယ်။

သို့သော် အာနာပါနဿတိဆိုတာ အင်မတန်မှ သတိကောင်းဖို့ တော့လိုအပ်တယ်။ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းမှာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းလို့ တင် မပြောဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် အာနာပါနဿတိလို့ ပြောရသလဲ၊ ဗုဒ္ဓါနဿတိ ဓမ္မာနဿတိ သံဃာနဿတိတို့ မှာ တကယ့်ကို လေးနက်တဲ့ ပရမတ္ထတရားတွေဖြစ်လို့ အဲဒီမှာ သတိထည့်ထားတာ၊ ဒီအာနာပါနကျတော့ ပရမတ်တရား

မဟုတ်ဘူး ၊ ပညတ်ဖြစ်တယ်၊ (သမထကျင့်စဉ် ကျင့်မယ်ဆိုရင် အာနာပါ နှုတ် ပညတ်လို့ လည်း ခေါ်တယ်နော်၊ ဝိပဿနာကျင့်စဉ်နဲ့ သွားမယ်ဆို ရင် ဝါယောဓာတ်ကို အာရုံပြုရင် ပရမတ်ဖြစ်မှာ ပေါ့။) အာနာပါဆိုတဲ့ ပညတ်ပေါ်မှာ ဒီသတိလေးဟာ အခြေစိုက်ဖို့ ၊ အဲဒီလို အခြေစိုက်ပြီး တော့ အားထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ထွက်လေဝင်လေ ဟာ သမာဓိကောင်း လာလေလေ ညင်သာသွားလေလေ၊ သမာဓိကောင်း လာလေလေ ညင် သာသွား လေလေ၊ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနဲ့ မတူတာက အဲဒီအချက်ပဲ၊ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတွေက ကြာကြာရှုလေ လေ ပိုပြီးတော့ ထင်မြင် လာ လေလေ၊ ထင်သာ လာလေလေ ဖြစ်တယ်၊ ဒီအာနာပါနုကျတော့ ကြာကြာ ရှုလေလေ ညင်သာသွားလေလေ သိမ်မွေ့သွားလေလေ၊ ဒီလိုဖြစ်တယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်တဲ့ အခါ အင်မတန်ကြီးမားတဲ့ သတိရှိဖို့ လိုတယ်၊ နို့မို့ ဆိုလို့ ရှိရင် အာရုံပျောက်သွား နိုင်တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ့်ကို အသက်ရှူနေ မှန်း မသိလောက်အောင် ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံဟာ ကိုယ့်ရဲ့ အသိဉာဏ် စိတ် ရဲ့ အာရုံမြင်ကွင်းက ပျောက်သွားနိုင်တယ်၊ ဒီလို ပျောက်သွားတာတွေ လည်း အများကြီးရှိတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ အာနာပါသတိကမ္မဋ္ဌာန်း ဟာ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်းတွေနဲ့ မတူဘူး၊ ပိုပိုထင်ရှားလာတာမဟုတ်ဘဲနဲ့ ပို ပိုပြီးတော့ သိမ်မွေ့သွားတယ်၊ အဲဒီလို သိမ်မွေ့သွားရင် သတိတွေ သမာ ဓိတွေ ပညာတွေကလည်း အာရုံက သိမ်မွေ့သွားတဲ့ နောက်မှာ လိုက်ပြီး တော့ ဆုပ်မိကိုင်မိ ရှိနေဖို့ လိုအပ်သည် ။

ဒါကြောင့်မို့လို့ သာမန်သတိနဲ့ ဒီအာနာပါကို အားထုတ်လို့ မရဘူး လို့ ပြောတာ၊ သာမန်ကြိုး စားအားထုတ်မှုဝီရိယနဲ့ လည်း ဒီကမ္မဋ္ဌာန်း ကို အားထုတ်လို့ မရဘူး၊ သာမန်သမာဓိနဲ့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ထူးခြားတဲ့ သတိ ထူးခြားတဲ့ လုံးလဝီရိယ ထူးခြားတဲ့ သမာဓိစွမ်းအား

တွေနဲ့ သာလျှင် ဟောဒီအာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းရဲ့ အာရုံကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် သိနိုင်တယ်လို့ ဒီလိုဆိုတယ်နော်။

ဝမ်းသာအားရစကား

ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒီကနေ့ ပထမပိုင်းအနေနဲ့ ဒီအာနာပါနဿတိသုတ် ဖွဲ့စည်းထားပုံ အခြေခံ လေးတစ်ခုကို ပြောပြရမယ်ဆိုရင် ရှေ့ပိုင်းမှာ ဒီ သုတ္တန်ကိုမဟောခင် တပည့်ပရိသတ်တွေကို ကြည့်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက အားရတယ်၊ အင်မတန်မှ ကြည်နူးတဲ့ စကားတွေကို ပြောတယ်၊ ရဟန်းတွေဟာ မြတ်စွာဘုရားရှေ့မှာ တရာထူးတရားမြတ်တွေ ရပြီးတော့ အလွန်ကို ငြိမ်သက် သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်နေကြတယ်၊ ငြိမ်သက်တဲ့ ဣန္ဒြေရှင်တွေ ဖြစ်ပြီးတော့ တကယ့်ကို ကြည်ညိုစရာ အသွင်သဏ္ဌာန်မျိုး ရှိနေကြတယ်၊ အဲဒီအခါ မြတ်စွာဘုရားကိုယ်တိုင်ကိုက ကြည်ညိုစိတ် ပေါက်လာ ပြီး အားရမှုဖြစ်လာတယ်၊ ပရိသတ်ထဲမှာ ပါဝင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အရည်အသွေးတွေကို မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တိုင်ထုတ်ဖော်ပြောတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ အဲဒီလို ထုတ်ဖော်ပြောသော်လည်း ဒီပုဂ္ဂိုလ်တွေကျင့်နေတဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ အာနာပါနကမ္မဋ္ဌာန်းတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားကမ္မဋ္ဌာန်း ၁၂-မျိုး ကျင့်ပြီးတော့ အခုလို အခြေအနေကောင်းတွေကို ရရှိနေတယ် ဆိုတာကို ထုတ်ဖော်ပြတယ်၊ ပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဒီအာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို "သောဠသက္ခတ္ထုက" ၄-ခု ၄-ခုစီ ၁၆-ခု၊ ပွိုင့် ၁၆-ခုနဲ့ ရှင်းပြတယ်၊ အာနာပါနဿတိ အားထုတ်ပုံအားထုတ်နည်းကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဟောတယ်၊ မဟာသတိပဋ္ဌာနသုတ်မှာ တောင်မှ ပဲ ဒီလိုပြ

ည့်ပြည့်စုံစုံ ဟောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟာသတိပဋ္ဌာန်သုတ်မှာ ပထမတု
က္ကလောက်ပဲ မြတ်စွာဘုရားက ဟောထားတယ်၊ ပထမ ၄-ခု အဓိက ၄-
ခုကိုပဲ ဟောတယ်၊ ဒီကမ္မဋ္ဌာန်းက ၄-ခု တစ်စုံ၊ ၄- မျိုး ရှိတယ်၊ စတုတ္ထ ၄
- မျိုး။

စတုတ္ထ ၄- မျိုးဆိုတော့ အာနာပါနနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျင့်စဉ်က ၁၆-ခု
ရှိတယ်လို့ ဒီလိုဆို တာပေါ့၊ ပထမစတုတ္ထ ၄-မျိုး ကျင့်ပုံ ကျင့်နည်း၊ ဒုတိ
ယစတုတ္ထ ၄- မျိုး၊ ကျင့်ပုံကျင့်နည်း၊ တတိယ စတုတ္ထ ၄- မျိုး ကျင့်ပုံကျင့်
နည်း၊ စတုတ္ထစတုတ္ထ ၄ မျိုး ကျင့်ပုံကျင့်နည်း ဆိုပြီးတော့ ၁၆- မျိုး အထိ
အောင် ခွဲခြားပြီးတော့ အာနာပါနကျင့်စဉ်ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒီသုတ္တန်မှာ
ဟောထားတယ်။

အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားလို့ ရှိရင် ဘယ်လိုအကျိုးကျေးဇူး
တွေ ရသလဲဆိုတာကို ဟောပြီး အာနာပါနဿတိဘာဝနာကို ပွားခြင်းဖြ
င့် သတိပဋ္ဌာန် ၄-ပါးလည်း ပွားပြီးဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ရှုဒေါင့်၊ သတိပဋ္ဌာန်
၄- ပါး ပွားလို့ ရှိရင် ဗောဇ္ဈင် ရ-ပါးလည်း ပွားပြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ သ
ဘော၊ ဗောဇ္ဈင် ရ-ပါး ပွားလို့ ရှိရင် ဝိဇ္ဇာ ဝိမုတ္တိဆိုတဲ့ မဂ်နဲ့
ဖိုလ်ကလည်း ပဲ အောင်မြင်ပေါက်ရောက်ပြီး ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ ဒီအချက်
တွေကို ဒီသုတ္တန်မှာ ဟောပြောထားတာ ဖြစ်တယ်။

အဲဒီတော့ ရှေ့ပိုင်း ဘုရားကိုယ်တော်တိုင်
ရဟန်းတော်တွေအပေါ်မှာ အလွန်ကြည်ညိုစိတ် ကြည်နူးစိတ်တွေ ဖြစ်
ရပုံကို ဟောကြားထားတာ ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ ဒီကနေ့ ရှေ့ပိုင်းမှာ အာ
နာပါန အကြောင်းတွေ မဟောသေးဘဲနဲ့ ဒီသုတ္တန်တွေရဲ့ ရှေ့ပိုင်း အနေ
အထားတစ်ခုကို ဟောပြမယ်၊ နောက်ရက် နောက်ရက်တွေ ကျရင်တော့
အာနာပါနကျင့်စဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားဟောကြားထားတဲ့ ဒီသုတ်ကို

အခြေခံပြီးတော့ အခြားမှတ်သင့်မှတ်ထိုက်တာလေးတွေကို ဝိသုဒ္ဓိမဂ်မှာ လာတဲ့ ဖွင့်ဆို ချက်တွေ၊ အာနာပါနဿတိသံယုတ်က ဒီသုတ်မှာ မပါတဲ့ အချက်တွေကို အနည်းငယ်ဖြည့်စွက်ပြီး ဒီအာနာပါနဿတိသုတ္တန်ကို အနှစ်ချုပ်အနေနဲ့ ဟောမှာ ဖြစ်ပါတယ်တယ်။

အနှစ်ချုပ်လို့ ဆိုလိုက်သဖြင့် essence ထုတ်ပြီးတော့ ဟောတာဆိုတော့ Essence of Anapanassati-Sutta ပေါ့။ အနှစ်ချုပ်တယ်လို့ ဆိုတော့ စကားလုံးတွေအကုန် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဒီထဲမှာ ပါချင်မှ ပါမှာ ပေါ့။ သို့သော် လိုရင်းအဓိကအချက်တွေပါသွားအောင် ကြိုးစားပြီး ဟောမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီတော့ "အာနာပါနဿတိသုတ်အနှစ်ချုပ်"ဆိုတဲ့ နေရာမှာ အနှစ်ချုပ်လို့ ဟောရင် အာနာပါနဿတိသုတ်မှာ သိသင့်သိထိုက်တဲ့ အနှစ်သာရပိုင်းဆိုင်ရာတွေကို ချုပ်ပြီးတော့ ဟောတာ။

နောက်တစ်မျိုးအနေနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ဒီသုတ္တန်ကို လေ့လာသုံးသပ်ပြီး "အာနာပါနဿတိ သုတ်ကို လေ့လာသုံးသပ်ခြင်း"ဆိုတဲ့ ခေါင်းစီးနဲ့ ဟောတာကျတော့ အာနာပါနဿတိသုတ်ကို ကိုယ့်ရဲ့ ရှုထောင့်အမြင်နဲ့ လေ့လာသုံးသပ်ပြတာမျိုး ဖြစ်တယ်။ ဒီနေ့ ဒီမှာ ဟောမယ့် "အာနာပါနဿတိသုတ်အနှစ်ချုပ်"ဆိုတာ လေ့လာသုံးသပ်ပြတာမျိုးကို အဓိကမထားဘူး။ အနှစ်သာရပိုင်းကို အဓိကထားပြီး ဟောမှာ လို့ - ဒီလိုဆိုလိုတယ်ပေါ့နော်။

မိတ်ဆက်နိဒါန်း

ဒီတော့ သုတ္တန်တစ်ခုကို ဖြစ်ပေါ်လာပုံ နိဒါန်းဆိုတာ ရှိရတယ်။ ဘယ်သုတ္တန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသုတ္တန်ဟာ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသလဲဆိုတဲ့ အခြေခံနိဒါန်းလေးတွေ ရှိတယ်။ နိဒါန်းဆိုတာ introduction လို့ လည်း

ပြောလို့ ရတယ်။ ဘာကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်လာဆိုတာ ဒီသုတ္တန်နဲ့ တရားနာပရိသတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးတာမျိုးကို introduction လို့ ခေါ်တာပေါ့နော်။

ဒီသုတ္တန်ကို ပထမ အရှင်အာနန္ဒမိတ်ဆက်ပေးထားတဲ့ အတိုင်း ဒီသုတ္တန် ဘယ်လိုဖြစ်ပေါ် လာတာလဲ၊ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာ ပေါ်လာတာလဲ ဆိုတာ မှတ်ရမယ်။ ထူးခြားတာက ဒီသုတ္တန်ကို ဟောတဲ့ လနဲ့ ရက်ကို ကောင်းကောင်း သိရတာ ဖြစ်တယ်။ ဘယ်ခုနှစ်မှာ ဟောတယ်ဆိုတာ အတိအကျ မှတ်သားထားတာ မရှိဘူး။ သို့သော် ဘယ်လဘယ်ရက်မှာ ဟောတယ်ဆိုတာ အတိအကျ ပြောလို့ ရတယ်။

ပိဋက ၃- ပုံမှာ date တို့ ဘာတို့ ဆိုတာ အရေး မပါဘူး။ သမိုင်းလေ့ လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်အတွက်တော့ date က အရေးပါတာပေါ့။ တရားကိုလေ့ လာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကျတော့ ဒါတွေသာ မှတ်နေလို့ ရှိရင် မဆုံးနိုင်တော့ ဘူး။ ဒါတွေ မှတ်ခြင်းကြောင့်လည်း လောဘ ဒေါသ မောဟက ကင်းမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မဟုတ်သည့်အတွက်ကြောင့် အဲဒီလို story တို့ date တို့ နောက်ခံ back ground တို့ ဆိုတာတွေကို များများ စားစား အချိန်ကုန်ခံပြီးတော့ မပြောဘူး။ သုတ္တန်တိုင်းမှာ နော်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ပြည့်ပြည့်ဝဝ မသိရတာ အားမလို အားမရ တော့ ဖြစ်ရတယ်။ အဲဒါ မသိရတာက အတ္ထုပ္ပတ္တိနဲ့ သမိုင်းကြောင်း မသိ ရတာဘဲ ရှိတယ်။ တရားအနှစ်သာရပိုင်းမှာ လွတ်မသွားဘူး။ အကယ်၍ သာ အဲဒီဘက်ကို ဦးစားပေးပြီး မှတ်တမ်းတင်မယ်ဆိုရင် အနှစ်သာရပိုင်း တွေ လျော့သွားနိုင်တယ်။ ကြည့်မယ်ဆိုရင် အနှစ်သာရက ပိုပြီးတော့ တန်ဖိုးရှိတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ရှေ့ပိုင်းမှာ ဒီ introuduce လုပ်တယ်ဆိုတာ တွေလည်း သာမန်လောက်ပဲ လုပ်တာ။

ဆိုပါစို့- သုတ္တန်တစ်ခုနဲ့ တစ်ခု ဆက်စပ်ပြီးတော့ ဘုန်းကြီးတို့
တွေပြီးတော့ ယူရတာတွေ အများကြီးရှိတယ်။ သစ္စကပရဗိုဇ်ကြီးနဲ့ မြ
တ်စွာဘုရား ဘယ်အခါတွေ့သလဲဆိုတာ ဗုဒ္ဓဝင်မှာ ဖတ်ကြည့်ရုံနဲ့ မသိ
ဘူး။ သစ္စကအကြောင်း ဇိနတ္ထပကာသနီတို့ ထဲလည်း ပါမှာ ပဲ။ ဗုဒ္ဓဝင်
တွေထဲလည်း ပါတာပဲ။ သက်တော်ဟာနော် ၃၅-နှစ်မှာ ဘုရားဖြစ်ပြီး
တော့ သက်တော် ၈၀-မှာ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတယ်။ ၄၅-နှစ် ဘုရားဘဝနဲ့ တ
ရားဓမ္မကို ဟောတယ်။ အဲဒီတော့ ဘုရားနဲ့ သစ္စကပရဗိုဇ်
ဘယ်အရွယ်မှာ တွေ့တာတုန်းလို့ သိချင်လို့ ရှိရင် သုတ္တန်တွေကို လေ့
လာကြည့်ရမယ်။ ခန့်မှန်းလို့ ရတာလေးတစ်ခု ရှိတယ်။

ဆိုပါစို့- မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ် သစ္စကပရဗိုဇ်ကြီးနဲ့
တွေ့တဲ့ အခါ သစ္စကက မြတ်စွာဘုရားကို လာပြီး ဝါဒပြိုင်တဲ့ အခါ မြ
တ်စွာဘုရားသက်တော် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲ။ နောက် ဒေဝဒတ်က မြတ်
စွာဘုရားကို ဆန့်ကျင်ပြီးတော့ ဘုရားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတာ။ သံဃာကို သ
င်းခွဲတာ။ မြတ်စွာဘုရားသက်တော် ဘယ်အရွယ်မှာ လဲ။ အရှင်အာနန္ဒက
မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလုပ်အကျွေးအဖြစ် တာဝန်ယူတာ ဘယ်အရွယ်က
တာဝန်ယူတာလဲ။ ဒါမျိုးလေးတွေက စာပေထဲလေ့လာကြည့်လိုက်လို့ ရှိ
ရင် တွေ့နိုင်တယ်။ သေသေချာချာ တွေ့လို့ ရတယ်။

ဆိုပါစို့- သစ္စကပရဗိုဇ်ကြီးနဲ့ မြတ်စွာဘုရား ဘယ်အချိန်တွေ့တယ်
ဆိုတာ သာမန်ဖတ်ကြည့် လို့ ကတော့ မသိနိုင်ဘူး။
စူဠသစ္စကသုတ္တန်ကိုကြည့်ရင် သဲလွန်စတွေ့ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားက
သစ္စကပရဗိုဇ်ကြီးကို ပြန်ပြီးတော့ မေးခွန်းထုတ်တဲ့ အထဲမယ် သစ္စကပ
ရဗိုဇ်က ပြောတယ်။ "ရူပံ အတ္တာ" "ရုပ်ကို အတ္တ"လို့ ဆိုတော့ မြတ်စွာဘု
ရား သူ့ကို ပြန်မေးတဲ့ မေးခွန်းထဲမှာ ဘာပါလာတုန်း ဆိုတော့ "မင်း - ရ
ပ် ဝေဒနာ သညာ သင်္ခါရကို အတ္တလို့ ပြောချင်တာလား"ဆိုတော့ "ဟုတ်

ပါတယ် "၊"သူလည်း ပြောတယ်၊ ဒီ ပရိသတ်ကြီးလည်း ပြောတယ်၊"အဲဒီ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဘာပြန်မေးတုန်းဆိုလို့ ရှိရင် "အေး ကော သလတိုင်းကို အစိုးရတဲ့ ကောသလမင်းကြီး သူ့နိုင်ငံမှာ ရာဇဝတ်မှုကျူး လွန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို သူ အပြစ်ပေးနိုင်ခွင့်ရှိသလို မင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ် မှာ မင်း အုပ် ချုပ်နိုင်သလား" လို့ မေးတဲ့ မေးခွန်းအပေါ်မှာ မြတ်စွာဘု ရားက ဘာမေးလိုက်တုန်း ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားက "မာဂဓတိုင်းကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ အဇာတသတ်မင်း"လို့ ပြောတာ၊ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းလို့ မပြောဘူး၊ ဒီအချက်ဟာ သဲလွန်စပဲ။

အဲဒီသဲလွန်စလေးကို ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင် အဇာတသတ်မင်းလက် ထပ်မှာ မြတ်စွာဘုရား သစ္စကနဲ့ တွေ့တယ်လို့ သိနိုင်တယ်၊ အဲဒီတော့ အဇာတသတ်မင်း နန်းတက်တာကို တစ်ခါပြန် ရှာကြည့်၊ မြတ်စွာဘုရား သက်တော် ၇၂- နှစ်ကျမှ အဇာတသတ်နန်းတက်တာ၊ ဗိမ္ဗိသာရနာမည် မသုံးဘဲနဲ့ အဇာတသတ်နာမည်ပြောတော့ သက်တော် ၇၂- နှစ် နောက် ပိုင်းမှ သစ္စကနဲ့ တွေ့တယ်လို့ မှတ်လို့ ရတယ်။

တစ်ခါ အရှင်အာနန္ဒမထေရ်မြတ်က မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလုပ်အကျွေးရာထူး ရတယ်ဆိုတာ - မြတ်စွာဘုရားရဲ့ အလုပ်အကျွေး ရာထူး ရတယ်ဆိုတာ - မြတ်စွာဘုရားကို သူအလုပ်အကျွေးပြုစုခဲ့ တာ ၂၅-နှစ်၊ ၂၅-နှစ် ရှေ့ပိုင်းမှာ သူမပြုစုခဲ့ဘူး၊ ဒီတော့ မြတ်စွာဘုရားသက် တော်ဟာ သက်တော် ၈၀- ဆိုတော့ တွက်ကြည့်လိုက်ပေါ့၊ သက်တော် ၈ ၀-မှာ ဆိုတော့ နောက်က ၂၅-နှစ် နှုတ်ကြည့်၊ နှုတ်ကြည့်လိုက်လို့ ရှိရင် မြတ်စွာဘုရားအသက် ၅၅-နှစ်အရွယ်မှာ အရှင်အာနန္ဒာပြုစုတာဆိုတာ ဒီလိုဆိုလိုတယ်ပေါ့။

အဲဒီလို ဘုရားရဲ့ အကြောင်းကို သက္ကရာဇ်အစဉ်နဲ့ လေ့လာကြည့်ချင်

တယ်ဆိုရင် အချို့ကိစ္စတွေဟာ ဖော်လို့ ရသေးတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ အခု ဒီသုတ္တန်မှာ ကျတော့ ဘယ်နှနှစ်ရယ် လို့ တော့ မပါဘူး။ သို့သော် တကယ့်ထင်ပေါ်ကျော်ကြားတဲ့ သဘာဝကြီးတွေ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ရှိနေသေးတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သက်တော်ဟာ အဲဒီအချိန်မှာ သက်တော်- ၅၀ ပတ်ဝန်းကျင် လောက်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်။

ဆိုပါစို့- မြတ်စွာဘုရားဟာ ၃၅-နှစ်၊ ၃၅ နှစ်ကို နှစ်-၂၀ ထည့်လိုက်တဲ့ အခါ ဘယ်လောက်ဖြစ် သွားမလဲ။ ၅၅- နှစ်၊ အဲဒီအချိန်ပိုင်းမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ဒီလိုပြောလို့ ရတယ်။ မြတ်စွာဘုရားသက်တော် ၅၅- နှစ်မှာ ၊ ၅၅- နှစ်ကို ပထမဗောဓိလို့ ခေါ်တာကိုး။

ပထမအနှစ်-၂၀ အတွင်းမှာ သာသနာတော်ဟာ ခုခေတ်စကားနဲ့ ပြောရင် ရွှေခေတ်လို့ ပြောရမှာပေါ့နော်။ သာသနာဟာ ဖိတ်ဖိတ်တောက်ပြီးတော့ တကယ့်ကို မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်သား သာဝကတွေဟာ စိတ်တိုင်းကျ မြတ်စွာဘုရားဆုံးမဩဝါဒပေးတဲ့ အတိုင်း လိုက်နာကြတဲ့ အချိန်ပိုင်း လို့ ဒီလိုပြောလို့ ရတယ်။ အနှစ် ၂၀- နောက်ပိုင်း၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ သက်တော် ၅၅- နှစ်ရဲ့ နောက်ပိုင်း ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ တစ်စတစ်စ ယိုယွင်းလာတဲ့ သဘောတွေ ပေါ်လာတယ်။ သံဃာတွေထဲမှာ လည်း ဘုရားစကား နားမထောင်တာတွေ ဥပဒေဖောက်ဖျက်တာတွေ နည်းနည်းသောင်းကျန်း တာတွေ ပေါ်လာတယ်။ ဝိနည်းသိက္ခာပုဒ်တွေ ပညတ်လာရတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အကြီးအကျယ် ပညတ်လာရတယ်။ သာသနာတော်မှာ ‘အဗ္ဗုဒ္ဓ’လို့ ခေါ်တဲ့ ကိုယ့်ကျင့်ပျက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အလျှိုလျှိုပေါ်လာတယ်။ ဟိုနားပေါ်လာလိုက်၊ တစ်ပါးပေါ်လိုက်၊ နှစ်ပါးပေါ်လိုက်၊ အင်အားတော့ မကောင်းသေးဘူး၊ ပေါ်တာတော့ ပေါ်နေပြီ။ အဲဒီလို ပေါ်လာလို့ ဝိနည်းစည်းကမ်းချက်တွေ ပညတ် ပြီးတော့ ထိန်းသိမ်းခဲ့ရတယ်။ နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလိုဖြစ်လာတယ်။

ရှေ့ပိုင်းမှာ က အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ မြတ်စွာဘုရားသာသနာကို ဝင်လာတာ တကယ့်သဒ္ဓါ တရားတွေနဲ့ ဝင် လာပြီး ဘုရားတရားနာရင်း ပုထုဇဉ်ဘဝက လွန်မြောက်ပြီး တကယ့်အရိယာ သူတော်စင်တွေအဖြစ်ကို ရောက်သွားကြတယ်။ အင်မတန်မှ ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ အနေအထား တစ်ခုကို ရဟန်းသံဃာတွေ ရောက်ရှိလို့ သွားတယ်။ ဒီလိုဆိုလိုတာနော်။

အဲဒီတော့ အခုဒီအာနာပါနဿတိသုတ္တန်ဟောတဲ့ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရား ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းနေ တာ ဖြစ်တယ်။ သက်တော်- ၅၀ ပတ်ဝန်းကျင်ပေါ့။ ဒီတော့ သာဝတ္ထိမြို့ကို မြတ်စွာဘုရားကြွတဲ့ အချိန် တုန်းက ငယ်သေးတယ်လို့ ပြောရမယ်။ အခု သီတင်းသုံးတာ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကဆိုတော့ ပုဗ္ဗာရုံ ကျောင်းက နောက်ပိုင်းမှ ဆောက်တာ၊ ဇေတဝန်ကျောင်းပေါ်ပြီးမှ တော်တော်လေး နောက်ကျမှ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းပေါ်လာတာပေါ့။

ဒီပုဗ္ဗာရုံကျောင်းဖြစ်တာက ပြဿနာတစ်ခုက စတယ်လို့ ပြောရမှာပေါ့။ ဝိသာခါရဲ့ ကျွန်မက ဝိသာခါရဲ့ မဟာလတာတန်ဆာကြီးကို မေ့ကျန်ရစ်တဲ့ ပြဿနာ၊ အဲဒီကနေ ပုဗ္ဗာရုံကျောင်းဆောက် သွားတာ၊ အမှန်က ဝိသာခါက အခမ်းအနားတစ်ခုကို သွားတက်တာ၊ ကျောင်းလာတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သို့သော် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်က အခမ်းအနားတွေ သွားတက်ရသော်လည်း သူ့စိတ် က ဘုရားတရားသံဃာဘက်ကို အမြဲတမ်းညွတ်နေတာ၊ အဲဒီလိုတက်ရင်းကနေပြီးတော့ အချိန်ရတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ဘုရားကျောင်းသွားမယ်၊ဘုရားဆီသွားမယ်ဆိုတဲ့ စိတ် တစ်ခါတည်းဖြစ်တာ။

အခမ်းအနားပွဲနေ ပွဲထိုင်တွေ တက်တာဆိုတော့ သူဝတ်လာတဲ့ အဝတ်ကြီးက စိန်တွေ ရွှေတွေ ပတ္တမြားတွေနဲ့ တကယ့်ကို အလွန်လေးတဲ့

ရတနာတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ မဟာလတာတန်ဆာကြီး၊ အဆင်တန်ဆာ ကလည်း ဝတ်ပြီးတော့ စွပ်ခြုံထားရတာ၊ အင်မတန်မှ လေးမှာ နော်၊ အ ခုခေတ် အမျိုးသမီးတွေ ဘယ်သူမှ ဝတ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါမျိုးနဲ့ ဆို တစ်ခါတည်း ပုသွားမှာ ။

ဝိသာခါက ဘာကြောင့် ဝတ်လို့ ရတာတုန်းဆိုတော့ သူက ဆင်ပြော င် ၅- စီးအား ဆောင်တယ်၊ ဆင်ပြောင် ၅- စီးအား ထိအောင် သူ့အင် အားက ကောင်းတယ်၊ ကျန်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုရင် အခုလို စိန်ရတနာ တွေစီခြယ်ပြီးတော့ အဝတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ခေါင်းပေါ်ကနေ စွပ်ချလိုက်ရ င် ပုဝင်သွားမှာ ပဲ၊ သေချာတယ်၊ အဲဒီလို လေးလံတဲ့ ကျောက်သံပတ္တမြားတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတဲ့ ဝတ်ရုံကြီးကို ကျန်သာ မန်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မဝတ်နိုင်ဘူး၊ အမျိုးသမီးတွေထဲမှာ ဘုရားလက်ထက်က ၃- ယောက်ပဲ ဝတ်နိုင်တယ်၊ ဝိသာခါ၊ ဗန္ဓုလမလ္လိကာ၊ ဗာရဏသီသူဌေး သမီး တဲ့ ၊ ဒီအဝတ်ကို ပိုက်ဆံရှိ လို့ ဝတ်ချင်ဦး ဝတ်လို့ မရဘူး၊ လေးလို့ ၊ ဒီလိုဆိုလိုတယ်၊ မထမ်းနိုင်ဘူး။

အဲဒီဝတ်ရုံကြီးဝတ်ပြီးတော့ သူက ပွဲနေပွဲထိုင်သွားပြီး ဘုရားကျောင်းသွားမယ်ဆိုတဲ့ အခါ ဒီအဝတ်ကြီးနဲ့ ကျောင်းသွားလို့ မ တော်ဘူး၊ အဲဒီအဝတ်ကြီးကို ထုပ်၊ ထုပ်ပြီးတဲ့ အခါ ဒီအဝတ်ကြီးကို လူ တိုင်း မသယ်နိုင်ဘူး၊ သယ်သူနိုင်တာလည်း ပဲ ဝိသာခါရဲ့ အနီးကပ်နေ တဲ့ (ရှေ့တုန်းကအခေါ်တော့ ကျွန်မပေါ့) အနီးကပ်ပြုစုတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ၊ ကျန်တဲ့ သူ မထမ်းနိုင်ဘူး၊ ဒီအထုပ်ကြီးက အဲဒီလောက် ထိအောင် လေးလံတယ်။

ကဲ ဘုရားထံသွားပြီဆိုကတည်းက ဒါကြီးကိုချွတ်ပြီး အထုပ်ထဲထ ည့်၊ ရိုးရိုးအဝတ်အစားနဲ့ ဘုရားကျောင်း သွား၊ ဘုရားဆီရောက်ပြီးတဲ့

အခါ ဘုရားတရားဟောတာ နာ၊ နာပြီး ကျောင်းထဲမှာ ရှိတဲ့ သံဃာတွေ လှည့်ပတ်ကြည့်၊ ဘာလိုတုန်း၊ နေမကောင်းတဲ့ ကိုယ်တော်တွေ သတင်း မေး၊ လိုတာ တွေကို သူက ဖြည့်စွက်လှူဒန်းဖို့ လိုက်ကြည့်ပြီး ပြန်လာ တဲ့ အခါကျတော့ ကျောင်းဦးမှာ ထားရင်း ဝတ်ရုံထုပ်ကို ပြန်ယူခဲ့ဖို့ မေ့ သွားတယ်၊ ဒီအထုပ်ယူတဲ့ အမျိုးသမီးက မေ့ကျန်ခဲ့တယ်၊ အပြင်ရောက် တဲ့ အခါမှ ဘယ်မှာ လဲဆိုတော့ မေ့ကျန်နေတယ်။

တရားနာလာတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ မေ့ကျန်ရစ်တဲ့ ပစ္စည်းတွေဆိုလို့ ရှိရင် အရှင်အာနန္ဒက မပျောက် အောင် သိမ်းထားလေ့ရှိတယ်၊ ဘုန်းကြီးတွေ က ရတနာတွေ စိန်တွေ ရွှေတွေဟာ ကျောင်းထဲမှာ ခုလို တရားနာပရိ သတ်တွေလာလို့ မေ့ကျန်ရစ်တာဆိုရင် ကိုင်ကောင်းတယ်၊ အဲဒါ ဝိနည်း စည်းကမ်းမှာ ပါတယ်၊ ဒီပြင့်အချိန်မှာ ဆို မကိုင်ရဘူး၊ မကောက်ရဘူး၊ ကျောင်းထဲမှာ ဒကာဒကာမတွေ မေ့ကျန်ရစ် ရင် ပိုက်ဆံထုပ်ပဲဖြစ်စေ ရ တနာထုတ်ပဲဖြစ်စေ စိန်လက်ကောက် ဘာညာစသဖြင့် အကုန်လုံး ဘုန်းကြီးတွေ ကောက်ယူသိမ်းပေးထားရတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆို တော့ ပျောက်သွားမှာ စိုးလို့ ၊ ဒီမဟာလတာအထုပ်ကြီးကို အရှင်အာနန္ဒ ကလည်း အင်မတန်ကို အားကောင်းလို့ မ,နှိုင်တာ၊ "ဟာ ဝိသာခါကျော င်းအမကြီး မေ့သွားပြီ"ဆိုပြီး ကောက်ပြီးတော့ တစ်နေရာမှာ သိမ်းပေး ထားတယ်။

မေ့ကျန်ရစ်တာကိုသိတော့ ပြန်ယူတဲ့ အခါ ဝိသာခါက ခေါင်းထဲမှာ ဘာပေါ်လာတုန်းဆိုတော့ အရှင်အာနန္ဒက ပစ္စည်းပျောက်တာတွေ အမြဲ တမ်းသိမ်းထားလေ့ရှိတယ်၊ ငါ့ရဲ့ မဟာလတာတန်ဆာ အထုပ်ကြီး အရှ င်အာနန္ဒက သူကိုယ်တိုင်ပြီးတော့ သိမ်းထားပြီဆိုလို့ ရှိရင် ဒါကြီး ငါပြန် မဝတ်ချင် တော့ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ အရှင်အာနန္ဒကို သိပ် လေးစားတယ်၊ ကြည်ညိုတယ်၊ လေးစားတဲ့ အနေနဲ့ "ငါလေးစားတဲ့

ပုဂ္ဂိုလ်အရှင်မြတ်ကိုင်ထားတဲ့ မဟာလတာတန်ဆာအဝတ်ကို ပြန်မဝတ်တော့ဘူး၊ ပြန်မယူတော့ဘူး"ဆိုတဲ့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးတော့ မှာလိုက်တယ်။ "အဲဒီအထုပ်ဟာ သူ့ထားခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ထားရင် ပြန်ယူခဲ့၊ အရှင်အာနန္ဒသိမ်းပြီးမှ ဆိုရင် မယူခဲ့နဲ့ တော့"လို့ ဒီလို မှာ လိုက်တယ်။

ဒီလိုဆိုလိုက်တဲ့ အခါ အရှင်အာနန္ဒသိမ်းထားပြီဆိုတဲ့ အခါကျတော့ တစ်ခါပြန်စဉ်းစားတယ်။ ဒီအထုတ်ကြီးတကားကားနဲ့ အရှင်အာနန္ဒ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ဘာအသုံးဝင်မှာ လဲ၊ ကျောင်းမှာ နော်၊ ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး၊ ဒီတော့ အသုံးဝင်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်ဆိုပြီးတော့ ဒီအထုပ်ကြီးကို ရောင်းဖို့ စီစဉ်တယ်။ ရောင်းပြန်တော့ ဘယ်သူမှ မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ လူကလည်း ဘယ်သူမှ သူ့ အထုတ်ကြီးကို ဝယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လေ၊ ရတနာတွေနဲ့ ဒီတော့ မဝယ်နိုင်တော့ ဘာလုပ်တုန်း ဆိုရင် သူ့ဟာသူ ပြန်ဝယ်ရတယ်၊ ပြန်ဝယ်ပြီးတော့ ရောင်းလို့ ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ ခုနက ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဆောက်တာ၊ ဒါပုဗ္ဗာရုံကျောင်း ဖြစ်ပေါ်လာပုံပဲ။

။

အဲဒီပုဗ္ဗာရုံကျောင်းကို 'မိဂါရမာတုပါသာဒ'လို့ ခေါ်တယ်။ မဂါရမာတာပြာသာဒ၊ ဝိသာခါ ကို 'မိဂါရမာတာ'လို့ ခေါ်တာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်တာတုန်းဆိုတော့၊ ဓမ္မပဒမှာ ပြောထားတဲ့ အဓိပ္ပာယ် က နှစ်မျိုးပေါ့၊ သူ့ရဲ့ ယောက္ခမဖြစ်တဲ့ မိဂါရသူဌေးကြီးက မိခင်အရာမှာ ထားလို့ မိဂါရမာတာလို့ ဒီလိုပြောတာ၊ တကယ်ကတော့ မိခင်အရာထားပေမယ့်လို့ ဟိုက အသက်ကြီးတယ်လေ၊ အခုခေတ် က အသက်ကြီးလည်း မမတို့ ဘာတို့ ခေါ်တာ ရှိတာပေါ့၊ အဲဒီတော့ သူ့ရဲ့ ယောက္ခမက သူ့ထက် အသက်ကြီးတာကိုး၊ အသက်ကြီးတော့ သမီးချွေးမကို အမေ အရာထားတယ်ဆိုတာ တကယ် ကတော့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ အမေအရာ ဘယ်လောက်ပဲ တင်တင် ဖြစ်ပါ့မလား၊ ဒါ စဉ်းစားကြည့်တာလေ၊ အမေ

အရာလို့ ပြောပေမယ့် အသက်ကြီးတဲ့ လူက ဒီချွေးမလေးကို အမေလို့ ခေါ်ရင် တင့်တယ်ပါ့မလား၊ ဖြစ်လည်း မဖြစ်နိုင်လောက်ဘူးနော်။

တကယ် မိဂါရမာတာလို့ နာမည်တွင် သွားဖို့ ဖြစ်နိုင်တာကတော့ (သူတို့ က မျိုးရိုး လိုက်တယ်၊ ရှေးက အနွယ်နိုင်ငံမှာ အမျိုးလိုက်ပြီး တော့ အနွယ်နာမည်တွေ ပေးလေ့ရှိတယ်၊) ဝိသာခါရဲ့ ပထမဆုံးသား လေးကို မိဂါရလို့ နာမည်ပေးထားတယ်၊ အဲဒီသားကလေးရဲ့ မိခင်ဖြစ် လို့ သူ့ကို မိဂါရမာတာလို့ ဒီလိုခေါ်တာလို့၊ အဲဒါက သဘာဝပိုကျတယ်။

နောက် ဝိသာခါရဲ့ သား ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးရှိသေးတယ်၊ သူ့ကို မိဂဇာ လို့ ခေါ်တယ်၊ ကြည့်လေ မိဂအမျိုးတွေ၊ မိဂလို့ နာမည်ပေးတယ်၊ မိဂ ဇာလသုတ္တန်ဆိုတာ ရှိတယ်၊ အဲဒီမိဂဇာသုတ် မှာ မိဂဇာလဆိုတာ ဘယ် သူတုန်းဆို ဝိသာခါရဲ့ သားတဲ့ ၊ ဒါ မှတ်တမ်းအရ သိတာနော်၊ အဲဒီတော့ "မိဂ"ဆိုတာနဲ့ တော်တော်များ တယ်။

မိဂသာလာဆိုတဲ့ သုတ္တန်တစ်ခုရှိတယ်၊ ဒါ ဝိသာခါသမီး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ သူတို့ အုပ်စုထဲက ဖြစ်လောက်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ ဒီအုပ်စုကြီးတစ်ခုလုံးကို "မိဂ"ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ခေါ်တာကိုး၊ မိဂါရသူဌေးကြီးရဲ့ အမျိုးအုပ်စုတွေအကုန်လုံးကို မိဂ ဆိုတဲ့ နာမည် ထည့်မှ ညှိတာ၊ ဒီလိုဆိုလိုတယ်ပေါ့နော်။

ဒီဝိသာခါဆောက်ထားတဲ့ ကျောင်းကို မိဂါရမာတုပါသာဒ ခေါ်တယ် ၊ ပါသာဒဆိုတာ ဘုန်းကြီးတို့ မြန်မာလူမျိုးတွေက ပြဿဒ်လို့ ပြန်ကြတယ်၊ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ ရှိတဲ့ အချွန်အတက် တွေနဲ့ ပြဿဒ်တွေကို သွားမြင်တယ်၊ တကယ်တော့ ပါသာဒဆိုတာ တိုက်ကြီးတွေကို ပြောတာ၊ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ဆောက်တဲ့ တိုက်ကြီးတွေမျိုးကို ပြောတာ၊ အခုခေတ် ဆောက်တဲ့ ပုံစံမျိုးတွေ အိန္ဒိယမှာ ရှိတယ်၊ သို့သော် မြန်မာလူမျိုး

တွေရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ပြဿနာလို့ ပြောလိုက်ရင် အချွန်အတက် တွေနဲ့ , အပေါ်မှာ ဘုံအဆင့်ဆင့်နဲ့ သွားတာကိုပဲ မြင်နေတယ်။ တကယ်က မိဂါရမာတာရဲ့ ပြဿနာက အဲဒါမျိုးကြီး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာ လေ။

အဲဒီတော့ "မိဂါရမာတုပါသာဒ"ဆိုတဲ့ ပြဿနာမှာ မြတ်စွာဘုရားက သံဃာတွေနဲ့ သီတင်းသုံး နေတယ်။ အဲဒီ သီတင်းသုံးနေတဲ့ အခါမှာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေည ပဝါရဏာပြုမယ့် ညမှာ မြတ်စွာဘုရားက မိဂါရမာတာရဲ့ ပြဿနာပေါ်က ဆင်းပြီးတော့ လွင်ပြင်မှာ ထိုင်တယ်။ သံဃာတွေ အားလုံးကလည်း အဲဒီလွင်ပြင်မှာ မြတ်စွာဘုရားကို ဝန်းရံပတ်ပြီးတော့ ထိုင်ကြတယ်။

အဲဒီမှာ မြတ်စွာဘုရားသီတင်းသုံးနေတဲ့ အချိန်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့ မထေရ်ကြီးတွေ ၁၀- ပါးက ဘယ်သူတွေတုန်းဆိုတော့ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလတန်၊ ရှင်မဟာကဿပ၊ ဟော တကယ့် နာမည်ကြီးတွေနော်၊ ဒီနာမည်တွေ စဉ်ထားတာ ကြည့်လိုရှိရင် အဲဒီခေတ်က **အဘိညာတာ အဘိညာတာ** ထေရ်လို့ ဆိုတဲ့ အတိုင်း ထင်ရှားကျော်ကြားတဲ့ မထေရ်မြတ်ကြီးတွေပဲ။

အားလုံးသိတဲ့ အတိုင်း ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဆိုတာ လက်ယာရံ၊ တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြဲ ပညာထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရှင်မဟာမောဂ္ဂလတန်ဆိုတာကလည်း သမာဓိကျင့်စဉ်နဲ့ တန်ခိုးအရာမှာ ထိတ်ထိတ်ကြဲပဲ၊ ပြိုင်ဘက်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်ခါ တတိယ ရှင်မဟာကဿပဆိုတာ ဓုတင်နဲ့ ပတ်သက်လာလို့ ရှိရင် သူ့ကိုမီအောင် ဘယ်သူမှ မကျင့်နိုင်ဘူး၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာတို့ ရှင်မဟာ မောဂ္ဂ လန်တို့ လည်း ဓုတင်ကျင့်တဲ့ နေရာမှာ သူ့အဆင့်ကို မီတာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူကတော့ တောရကျောင်းမှာ တစ်သက်လုံးနေပြီးတော့ ဓုတင်ဆောက်တည်သွားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနော်၊ အဲဒါကြော

င့် အရှင်မဟာ ကဿပကလည်း ထိတ်ထိတ်ကြဲပဲ။

နောက်တစ်ခါ ရှင်မဟာကစ္စနာ ဆိုတော့ မျိုးရိုးကလည်း အင်မတန်မြင့်တယ်၊ ပညာက လည်း အင်မတန်မှ ထက်မြက်တယ်၊ မရှင်းလင်းတဲ့ အချက်ကို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြတဲ့ နေရာမှာ အရှင်မဟာကစ္စနာက ထူးချွန်ထက်မြက်တယ်၊ အဲဒီအရှင်မဟာကစ္စနာဆိုတာ ရုပ်ကလည်း အင်မတန်မှ ချောတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား အကျဉ်းဟောထားလို့ ရှိရင် အကျယ်တဝင့် နားလည်ချင်ရင် အရှင်မဟာကစ္စနာကို မေးကြရတယ်၊ သူ ရှင်းပြတဲ့အခါမှာ ပိုပြီးတော့ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားလည်ကြ တယ်တဲ့ ။

နောက်တစ်ခါ အရှင်မဟာကောဠိက၊ သူလည်း ပဲ ဇာတ်မြင့်ထဲကပဲ၊ အင်မတန်မှ ပညာတော် တယ်၊ စိတ်ကူးအင်မတန်မှ ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာကို အမြဲတမ်း မေးခွန်းတွေ မေးတဲ့ ကိုယ်တော်ပဲ၊ သူ မေးတဲ့ မေးခွန်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ အရှင်မဟာကောဠိကတို့ အရှင်သာရိပုတ္တရာ တို့ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးတဲ့ မေးခွန်းတွေဟာ မဟာဝေဒလ္လသုတ်နဲ့ တခြားသုတ်တွေမှာ ရှိတယ်၊ မေးလိုက်ဖြေလိုက် မေးလိုက်ဖြေလိုက် သုတ်တွေမှာ ဒီအရှင်မဟာကောဠိကက မေးခွန်းအထုတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒီလိုမျိုး မေးတတ်တယ်ဆိုတာ သာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ကူးကောင်းလို့ မေးခွန်းတွေ သူမေးနိုင်တာ၊ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူကလည်း ပဲ စိတ်ကူးစိတ်သန်း ကောင်းမွန်တဲ့ နေရာမှာ ထူးချွန် ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပဲ။

နောက်တစ်ခါ အရှင်မဟာကပ္ပိနတဲ့ ၊ ကပ္ပိနဘုရင်ကြီးနဲ့ အနောဇာဒေဝီတို့ ဒီဇာတ်လမ်းတွေက နာဖူးကြပါလိမ့်မယ်၊ သူကလည်း အင်မတန်မှ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးတဲ့ ဘုရင်ကြီးကနေပြီးတော့ သာသနာ့ဘောင် ဝင်လာတာ၊ အလွန်ပဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အေးအေးချမ်းချမ်းနေတဲ့ တက

ယုံရဟန္တာကြီး၊ ကြည်ညိုစရာကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ် ပေါ့။

နောက်ပြီးတော့ အရှင်မဟာစုန္ဒတဲ့ ၊ အရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ညီတော် တစ်ပါပဲ၊ ဟော နောက်တစ်ခါကျတော့ ဘယ်သူတုန်းဆိုရင် အရှင်အနုရုဒ္ဓါ၊ မြတ်စွာဘုရားနဲ့ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲ တော်တယ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအရာမှာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အားအားရှိရင် သမာဓိဝင်စားပြီးတော့ စကြဝဠာတစ်ထောင်ရှိတဲ့ သတ္တဝါတွေကို ကြည့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့၊ အားလုံးကြည့်ပြီးတော့ ပြောနိုင်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ဒိဗ္ဗစက္ခုအမြင်မှာ ထူးချွန်ထက်မြက်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်တယ်။

နောက်တစ်ခါ ရှင်ရေဝတ၊ ဒါက ရှင်သာရိပုတ္တရာရဲ့ ညီတော်အငယ်ဆုံး၊ ရှားတောထဲမှာ ပဲ အမြဲတမ်းသီတင်းသုံးနေလို့ သူ့ကို ခဒိရဝနိယ ရှားတောထဲမှာ နေတဲ့ အရှင်ရေဝတလို့ ခေါ်တယ်၊ ၇-နှစ်အရွယ်လေးမှာ အိမ်ထောင်ချခံရတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲက ပြန်လာတဲ့ အချိန် လမ်းမှာ ထွက်ပြေး လာပြီး သင်္ကန်းဝတ်တာနော်၊ မိဘတွေက အရှင်သာရိပုတ္တရာက စပြီးတော့ သူတို့ ညီအစ်ကိုတစ်တွေ သင်္ကန်းဝတ်ဝတ်သွားတော့ မဝတ်နိုင်အောင်လို့ ဆိုပြီးတော့ ငယ်ငယ်လေးထဲက အိမ်ထောင်ချတာ၊ အိမ်ထောင်ချတော့ သူက လမ်းလည်း ရောက်ရော အဲဒီမှာ ထွက်ပြေးသွားပြီး တောရကျောင်းမှာ ရှိတဲ့ ရဟန်းတွေဆီ ခိုလှုံပြီး သင်္ကန်းဝတ်သွားတာ၊ ငယ်ငယ်လေး၊ ၇-နှစ်အရွယ်ပဲ ရှိသေးတယ်။

နောက် ဘယ်သူတုန်းဆိုတော့ နောက်ဆုံး ၁၀- ပါးမြောက်က ရှင်အာနန္ဒ၊ ဒါ ရှင်အာနန္ဒ တော့ မသိတဲ့ သူ မရှိဘူးနော်၊ ဧတဒဂ် ၅-တန်ရပြီး မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေးပြုစုတဲ့ နေရာမှာ ထူးချွန်တဲ့ ပုဂ္ဂို

လ်၊ ဒီကနေ့ ပိဋကတ်တော်တွေကို ဘုန်းကြီးတို့ တစ်တွေ သင်ခွင့်ကြား နာခွင့်ရတာ အရှင်အာနန္ဒရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေလို့ ဒီလိုပြောရမယ်၊ သူ အများကြီးမှတ်သားပြီးတော့ ဘုရားရဲ့ တရားတော်တွေ မပျောက်ပျက် အောင် ထိန်းသိမ်းလာခဲ့တာ။

အထူးအားဖြင့် အရှင်အာနန္ဒကို ဘယ်သူတွေက ပိုကြည်ညိုတုန်းဆို ရင် ဘိက္ခုနီတွေက ပိုကြည်ညိုတယ်၊ သာသနာတော်မှာ ဘိက္ခုနီတွေ ဝ င်ခွင့်ရအောင် ဘိက္ခုနီသာသနာ ပေါ်လာအောင် အရှင်အာနန္ဒက လျှောက်ပေးထားတာ၊ မြတ်စွာဘုရားက ၃- ကြိမ်တိုင် ငြင်းပြီးသား၊ အဲဒါကို သူ မရ ရအောင် လျှောက်ပေးတာ၊ နောက်ဆုံးမှာ ရှောင်တိမ်းလို့ မရ အောင် လျှောက်တဲ့ နည်းနဲ့ သူက လျှောက်တာ၊ သူ့ရဲ့ လျှောက်ပုံလျှောက်နည်းက အင်မတန်မှ လိမ္မာပါးနပ်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ရှောင် တိမ်း မရအောင် လျှောက်တာ၊ စကားပြောကျွမ်းကျင်တယ်လို့ ဒီလိုပြောရမှာ ပေါ့၊ အဲဒီလိုလျှောက်လို့ ဘိက္ခုနီသာသနာပေါ်လာလို့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘိက္ခုနီကျောင်းတွေဟာ အရှင်အာနန္ဒာရဲ့ ရုပ်တုကို ကိုးကွယ်တယ်ဆိုတဲ့ အမှတ်အသားတွေတောင် ရှိတယ်ပေါ့၊ နောက်ပိုင်းမှာ ဘိက္ခုနီတွေက အရှင်အာနန္ဒကို တကယ့်ကျေးဇူးရှင်တစ်ပါးအနေနဲ့ ကိုးကွယ်ထားကြ တယ်တဲ့ ။

ဒီတော့ အားလုံးဟာ တကယ့်ထိတ်ထိတ်ကြဲ ထင်ရှားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေ၊ အဲဒီလိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေနဲ့ မြတ်စွာဘုရားဟာ သီတင်းသုံးနေတော့ အဲဒီခေါင်းဆောင်မထေရ်ကြီးတွေက သံဃာငယ်လေး တွေကို ခေါ်ပြီး ၁ ၀-ပါး တစ်စု၊ အပါး- ၂၀ တစ်စု၊ အပါး- ၃၀ တစ်စု၊ အပါး- ၄၀ တစ်စု၊ တရားတွေကို ရှင်းလင်းဟောပြောပြတယ်၊ ဟောပြောလိုက်တဲ့ အခါ သာသနာတော်ဝင်လာခါစ ရဟန်းငယ်လေးတွေဟာ ဟောပြောကြတဲ့ တရားကို အာရုံရပြီးတော့ ကမ္မဋ္ဌာန်းဘာဝနာ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ်အား

ထုတ်ရင်း (သို့မဟုတ်) တရားနာရင်း သီလမရှိတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က သီလရလာ
တယ်။ သီလ ရှိပြီးသားပုဂ္ဂိုလ်က သမထကျင့်စဉ်တွေ
အောင်အောင်မြင်မြင် ကျင့်လာနိုင်တယ်။ သမထကျင့်စဉ်ကို အောင်
အောင်မြင်မြင် ကျင့်နိုင်တယ်။ နောက်ဆုံးမှာ ဝိပဿနာကျင့်ရင်းကနေ
သောတာပန်ဖြစ်ကြ တယ်။ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ကြတယ်။ အနာဂါမ်ဖြစ်ကြ
တယ်။ ဒါကို စာက ဘာပြောတုန်းဆိုရင် "ပုဗ္ဗေနာ ပရံ ဝိသေသံ ဇာနန္တိ"
တစ်ဆင့်ထက် တစ်ဆင့် ရှေးကနေမတူ ထူးခြားတဲ့ အနေအထားမျိုးကို
ရောက်ရှိသွားကြတယ်လို့ ပြောတယ်။

"ပုဗ္ဗေနာပရံ ဝိသေသံ"ထူးတယ်ဆိုတာ ပထမအကြိမ်တုန်းက ဒီအ
ဆင့်၊ ဒုတိယကျ ဒီအဆင့် ထက် မြင့်သွားတယ်။ တတိယအကြိမ်မှာ ဒီအ
ဆင့်ထက် မြင့်သွားဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အရည်အချင်း မြင့်မြင့် မြင့်မြင့်
လာမှ ထူးတယ်လို့ ပြောတာနော်။ အခု စာပေက ပြောတယ်။ "ပုဗ္ဗေနာပ
ရံ ဝိသေသံ" လို့ ဆိုတာ 'ပုဗ္ဗေနအပရ'ရှေးကနဲ့ မတူ ရှေးကထက် ထူးချွန်
လာတယ်၊ နောက် ထူးခြားချက်တွေ ပေါ်လာတယ်လို့ ဒီလိုပြောတာ။
တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ထူးခြားလာတယ်။

ဥပမာအားဖြင့် သောတာပန်ကနေ သကဒါဂါမ်ဖြစ်ရင် အရင်က
သောတာပန်၊ အခု သကဒါဂါမ် ဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ထူးမသွားဘူးလား
၊ ထူးသွားတယ်။ ဒီလိုဆိုလိုတာ၊ သကဒါဂါမ် ကနေ အနာဂါမ်ဖြစ်သွားတ
ယ်။ အနာဂါမ်ကနေ ရဟန္တာဖြစ်တယ်ဆိုတော့ ဒါက မူလကထက် ထူး
ထူးသွားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပြောတာ။

အဲဒီလို ရဟန်းတွေကို ဆုံးမသွန်သင်လိုက်တဲ့ အခါ ထူးခြားချက်တွေ
အများကြီး ဖြစ်ပေါ်လာ တယ်။ သံဃာပရိသတ်ထဲမှာ အဲဒီလို ထူးခြားတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဘုရားရှေ့မှာ ထိုင်နေကြတယ်။ အားလုံးဟာ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်

သက်နေတာ၊ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘူး၊ တကယ့်ကို ကျောက်ဆင်းတု
တွေလို ငြိမ်နေတဲ့ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားက ဒီသံဃာတွေကိုကြည့်ပြီး
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့မှာ ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ "ဒီရဟန်းတွေရဲ့ အ
ကျင့်ဟာ အလွန်ကို ကျေနပ်စရာကောင်းတယ်၊ ငါကြည့်နူး လိုက်တာ၊
သူတို့ ရဲ့ အကျင့်တရားတွေဟာ အင်မတန်မှ ကောင်းတယ်၊ ပြည့်ပြည့်စုံ
စုံ အကျင့်တရား တွေဖြစ်လို့ ငါအားရနှစ်သက်မိတယ်"လို့ သံဃာတွေကို
ထုတ်ဖော်ပြောတယ်။

ထုတ်ဖော်ပြောပြီး မြတ်စွာဘုရားက တိုက်တွန်းတယ်၊ ဘာတိုက်တွ
န်းတုန်းဆိုတော့ "ချစ်သားရဟန်းတို့ - မရသေးတဲ့ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရဖို့ , မ
သိသေးတဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တွေကို သိဖို့ , မျက်မှောက်မပြုရသေး
တဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တွေ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ဖို့ ဆက်ပြီးတော့ ကြိုး
စားကြ၊ အားထုတ်ကြ"တဲ့ တရားမဟောဘူး၊ မြတ်စွာဘုရားက အဲဒီလို
ဟောတာ၊ အဲဒီကိုယ် တော် အားလုံးဟာ ငြိမ်သက်နေတဲ့ သူတို့ နေပုံနေ
နည်း ကျင့်ပုံကျင့်နည်းကို ကြည့်လိုက်ရင် အားရစရာ ကောင်းလိုက်တာ၊
ဒါကြောင့်မို့လို့ "မရသေးတဲ့ တရားထူးတရားမြတ်တွေ မျက်မှောက်ပြု
နိုင်အောင် ဆက်ပြီးတော့ ကြိုးစားအားထုတ်ကြပါ"လို့ မြတ်စွာဘုရားက
တိုက်တွန်းတယ်။

တိုက်တွန်းပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားက"ငါ သာဝတ္ထိပြည်မှာ ပဲ တန်
ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ထိအောင် ဆက်ပြီးနေမယ်၊ ခရီးမထွက်ဘူး"လို့
မိန့်တယ်၊ မြတ်စွာဘုရားရဲ့ ထုံးစံက ပဝါရဏာပြုပြီး လို့ ရှိရင် ခရီးထွက်
တယ်၊ ခရီးထွက်ပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဘုရားလည်း ခရီးထွက်ပြီဆိုတော့
ဟိုဟိုဒီဒီက နေ သံဃာတော်တွေ အကုန်ကလည်း
အလျှိုလျှိုရောက်လာကြတယ်၊ သံဃာတွေ ခရီးသွားတာ အင်မတန်မှ
များ တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ ဘုရားရှိတဲ့ ဆီကို လာပြီးတော့

ဖူးကြတယ်။ ဘုရား သတင်း နားထောင်နေကြတယ်။ မြတ်စွာဘုရားပဝါ
ရဏာပြုပြီးပြီလို့ ကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် နယ်သံဃာတွေက စု
ရောက် လာလေ့ရှိကြတယ်။

သာဝတ္ထိကို စုရောက်လာတဲ့ အခါ သံဃာ့ထုံးစံက ကိုယ်တော်ငယ်
တွေက အကြီးတွေလာရင် နေရာဖယ်ပေးရတယ်။ ဝါကျွတ်လို့ ပဝါရ
ဏာပြုပြီးတာနဲ့ ကိုယ့်ထက်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်လာရင် နေရာပေး ရတယ်။ ဒီ
တော့ နေရာပေးရပြီဆိုကတည်းက သူတို့ ရဲ့ အနေအထိုင်တွေ ပျက်လာ
တာပေါ့။ တရားသားတွေ တက်ဖို့ ရာအတွက် အဟန့်အတားဖြစ်တယ်။
ဝေယျာဝစ္စတွေ များ လာတယ်။ နေရာတွေ ရွှေ့ရတယ်။ ပြောင်းရတယ်
ဆိုတဲ့ အခါ သမာဓိတွေပျက်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့ သမာဓိမပျက် ဖို့ အ
တွက် မြတ်စွာဘုရားက "နောက် ၁-လ ငါထပ်နေဦးမယ်တဲ့ ၊
ပဝါရဏပြုရမယ့်အစား မပြုသေး ဘဲနဲ့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ
အောင် ဘုရားက ဆိုင်းငံ့ထားတာ။

အဲဒီလို ပဝါရဏာဆိုင်းငံ့ထားတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဆိုင်း
ငံ့တာတုန်းဆိုရင် တရားအားမထုတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေအတွက် ဒီအခွင့်အ
ရေး မပေးဘူး။ တရားအားထုတ်ပြီးတော့ တရားသားတွေတက်နေတဲ့ ပု
ဂ္ဂိုလ်တွေအတွက်လည်း ဒီအခွင့်အရေး မပေးဘူး။ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ
အတွက် အခွင့်အရေးပေးတာတုန်းဆိုတော့ တရားအားထုတ်လက်စ ဝိ
ပဿနာဉာဏ်တွေက နုသေးတယ်။ သမာဓိလေးတွေ နုသေးတယ်။ ရှေ့
ကိုဆက်လုပ်မှ အကျိုးရှိမယ်ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးအတွက် အချိန်ပေးတဲ့ သ
ဘော၊ ဒါ အင်မတန်မှ သဘာဝကျတယ်နော်။ အခုအချိန် ခရီးထွက်လိုက်
လို့ ရှိရင် သူတို့ ရဲ့ အနေအထားတွေ အကုန်ပျက်သွားမှာ ၊ ဒါကြောင့်မို့
မပျက်ဖို့ အတွက် မြတ်စွာဘုရားက ဆက်ပြီးနေပေးတာ၊ ၁-လ၊ အဲဒါကို
'ပဝါရဏာသင်္ဂဟ'လို့ ခေါ်တာ၊ ဆက်ပြီးတော့ နေပေးလိုက် တာ။

အဲဒီတော့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ကို ရှေးတုန်းက ဘယ်လိုခေါ်တုန်းဆိုတော့ ‘ကောမုဒီ’ တဲ့ ၊ ‘ကောမုဒီ’ဆိုတာ ကုမုဒြာကြာပန်းတွေ ပွင့်တဲ့ ရာသီလို့ ဒီလိုဆိုလိုတယ်၊ ‘စတုမာသိနိတဲ့ ၊ မိုး ၄- လ ကုန်ဆုံးတဲ့လ၊ တန်ဆောင်မုန်းလမှာ မိုး ၄-လ နောက်ဆုံးဖြစ်တယ်။

မြန်မာနဲ့ အိန္ဒိယ လထားပုံချင်း မတူဘူး၊ ‘လ’ဆိုတာကိုက ၂-ခု ရှိတယ်လို့ မှတ်ထား၊ ကောင်းကင်ပေါ်က ‘လ’ရယ်၊ ရက်-၃၀ ‘လ’ရယ် ၂-ခု ရှိတယ်၊ ကောင်းကင်ပေါ်က ‘လ’ ‘စန္ဒ’၊ ရက်- ၃၀ လက ‘မာသ’လို့ ခေါ်တယ်၊ (‘မာသ’နဲ့ month က ခပ်ဆင်ဆင်နော်)၊ ဒီတော့ ရက်- ၃၀ က ‘လ’၊ ကောင်းကင်က ‘လ’၊ မြန်မာစကားမှာ ၂-ခုစလုံးကို ‘လ’လို့ ပဲခေါ်တယ်၊ အဲဒီတော့ ‘လ’လို့ ခေါ်တဲ့ အခါ ‘လပြည့်’၊ လပြည့်’လို့ ပြောတာရှိတယ်၊ စဉ်းစားကြည့်၊ ရက် -၃၀ လက မပြည့်သေးဘူး၊ ၁၅-ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ပြည့်တာက ကောင်းကင်က ‘လ’ပြည့်သွားတာ၊ ဟုတ်ကဲ့လား၊ ဒါကြောင့် မို့လို့ Lunar system လို့ ခေါ်တာ၊ ကောင်းကင်ပေါ်က ‘လ’ကို ကြည့်ပြီး တော့ ပြက္ခဒိန်လုပ်ထားတာ၊ လပြည့်နေ့ဆိုလို့ ရှိရင် ကောင်းကင်က ‘လ’ ပဲ ပြည့်သေးတယ်၊ ရက်- ၃၀ ‘လ’က မပြည့်သေးဘူးတဲ့ ၊ ၁၅- ရက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒါက မြည်မာပြည်က နည်းစနစ်။

ဟိုး အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုရားလက်ထက်ကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး ၊ ကောင်းကင်က ‘လ’လည်း ပဲ လပြည့်တယ်၊ ရက်-၃၀ ‘လ’ကလည်း ပြည့်တယ်၊ ဒီလိုဆိုလိုတာနော်၊ ရက်-၃၀ လည်း ပြည့်သွား တယ်၊ ကောင်းကင်က ‘လ’လည်း လပြည့်တယ်၊ သူတို့ လပြည့်ခေါ်တာဟာ အခု မြန်မာပြည်က လကွယ်ခေါ်တာနဲ့ သွားတူနေတယ်၊ လဆန်း- ၁၅ရက် လကွယ်၊ သူတို့ ကျတော့၊ အဲဒီပုံစံဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့ အတိအကျဖြစ်တာပေါ့၊ မြန်မာပြည်ကတော့ အတိအကျ မဖြစ်ဘူးလေ။

ဆောင်းရာသီ စ,တွက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်ကစ,တွက်တုန်းဆိုတော့ တန်ဆောင်းမုန်းလပြည့် ကျော် ၁- ရက်နေ့က စပြီးတော့ တပေါင်းလပြည့် အထိပေါ့၊ လပြည့်ကျော် ၁- ရက်နေ့က စ,တွက်တာ၊ နွေဦးရာသီတွက်တဲ့ အခါ တပေါင်းလပြည့်ကျော် ၁-ရက်နေ့က ဝါဆိုလပြည့်နေ့အထိ၊ မိုးရာသီကို တွက်တဲ့ အခါကျတော့ ဝါဆိုလပြည့်ကျောင် ၁-ရက်ကနေ စပြီးတော့ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့အထိ ဒီလိုတွက်ရတယ်၊ လက တစ်ဝက်စီ ပါနေတယ်ပေါ့နော်၊ အန္တိယထုံးစံဆိုလို့ ရှိရင် အဲဒီလို မပါဘူး၊ ဒါကြောင့် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့သည် မိုး ၄-လ ရဲ့ အဆုံးလို့ ဒီလိုဆိုတာ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့် နေ့က မိုး ၄-လ ဆုံးတာ၊ ဟုတ်တယ်လေ၊ မိုး ၄-လ ဆုံးတာ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့မှာ ဆုံးတာ၊ ဒီတော့ မြန်မာပြည်မှာ ကျတော့ တန်ဆောင်မုန်းလဆန်း ၁၅-ရက်ကို တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ခေါ်တာကိုး၊ အဲဒီအချိန်ထိအောင် မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်က"ငါဆိုင်းဦးမယ်၊ ခရီးမ ထွက်သေးဘူး"မိန့်တာ ဖြစ်တယ်။

မြတ်စွာဘုရားက ပဝါရဏာ မပြုရသေးဘူး၊ ခရီးမထွက်သေးဘူးလို့လည်း သတင်းကြားရော ဘယ်ကိုယ်တော်မှ သာဝတ္ထိပြည်ကို မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ ပဝါရဏာမပြုသေးရင်း လာလို့ မရဘူး၊ လက်ရှိကိုယ်တော်တွေမှာ လည်း အခွင့်အရေးကရှိတယ်၊ အဲဒီအတွင်း ဒီပြင်ကိုယ်တော်တွေ ဝင်လာရင် နေရာချပေးချင်မှ ပေး၊ မပေးချင်နေလို့ ရတယ်၊ သူတို့ က ဝါဆိုဦး ကတည်းကနေလာတာ၊ ဝါကျွတ်ရင်တော့ သူတို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ဆုံးသွားတယ်၊ မရတော့ဘူး၊ ရက်စေ့ သွားပြီလို့ ပြောတာ၊ ဒါကတော့ ဝိနည်းစည်းကမ်း၊ ပဝါရဏာမပြုမချင်း သူတို့ က ဒီကျောင်းကို ရယူ ထားတာ၊ 'သေနာသနဂါဟ'လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျောင်းကို သူတို့ နေထိုင်ခွင့် ရထားတယ်၊ မဆုံးရှုံး သေးဘူး၊ ပဝါရဏာပြုလိုက်တာနဲ့

တစ်ပြိုင်နက် ကိုယ့်ထက်ကြီးတာလာရင် ဖယ်ပေးရမယ်၊ အဲဒီကျ တော့ သူမပိုင်တော့ဘူး၊ အဲဒီလိုစည်းကမ်းရှိတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ တုန်းဆိုတော့ အဲဒီခေတ်က သံဃိက ကျောင်းတွေပဲ ရှိတာကိုး။

အေး ကောင်းပြီ၊ မြတ်စွာဘုရားက ဒီလိုစောင့်ဆိုင်းလို့ ဆိုပြီးတော့ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တဲ့ အခါ ခုနက မထေရ်ကြီးတွေက ရဟန်းတွေကို တရားဟောကြတယ်၊ တရားဟောကြတာ ၁၀-ပါး တစ်စု၊ အပါး-၂၀ တစ်စု၊ ၃၀-တစ်စု၊ ၄၀-တစ်စု ဆုံးမဩဝါဒ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ပေးကြတယ်၊ ကမ္မဋ္ဌာန်းအားထုတ်စဉ် ကြီးကြပ်ပေးကြတယ်၊ အဲဒီအခါကျတော့ ဒီ ကိုယ်တော်တွေဟာ တရားထူး တရားမြတ်ရလာကြတယ်၊ ရှေးကနဲ့ မတူဘဲ ထူးချွန်ရလာကြတယ်၊ တရားသားတွေ တက်ပြီးတော့ နောက်ဆုံး မှာ ရဟန္တာဖြစ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က ဖြစ်၊ ရဟန္တာမဖြစ်ရင် အနာဂါမ်ဖြစ်တယ်၊ အနာဂါမ် မဖြစ်ရင် သကဒါဂါမ်ဖြစ်တယ်၊ သကဒါဂါမ်မဖြစ်ရင် အနည်းဆုံးသောတာပန် ဖြစ်ကြတယ်။

တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ ရောက်တဲ့ အခါကျတော့ လပြည့်နေ့ညမှာ လသာထဲ ထွက်ပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရားသခင်ကိုယ်တော်မြတ်က လွင်ပြင်မှာ ထိုင်တယ်၊ ဘုရားထိုင်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်သံဃာ့ ပရိသတ်က ဘုရားကို ဝန်းရံပတ်ပြီးတော့ ကြည့်လိုက်တယ်၊ သံဃာတွေဟာ အင်တန်မှာ ငြိမ်သက် တယ်၊ ဘယ်သူမှ စကားမပြောဘဲနဲ့ ငြိမ်နေကြတယ်၊ ဘုရားရဲ့ တပည့်သားတွေရဲ့ ငြိမ်သက်မှုက အလွန်အံ့ဩစရာကောင်းတယ်။

ဒါတွေကို ကောသလမင်းကြီးက သတိထားမိတယ်၊ မြတ်စွာဘုရားကို တစ်ခါလျှောက် ဖူးတယ်၊ "မင်းစိုးရာဇာပရိသတ်ထဲမှာ "တဲ့ ၊ "တပည့်တော်ပရိသတ်တွေက တပည့်တော်စကား ပြောလို့ ရှိရင် ဝင်ဝင်ပြီး

တော့ ပြောကြတယ်"တဲ့ ၊ ဘုရင်ပြောနေတဲ့ အချိန် အမတ်တွေက ဝင်ဝင်ပြော ကြတယ်၊ ဒီတော့ ဘုရင်ကြီးက ပြောတာ "ငါပြောတာကိုဆုံးအောင် နားထောင်ကြဦး၊ မင်းတို့ ငါ စကားပြောရင် ဝင်မပြောနဲ့ ဆိုတာ မရဘူး"တဲ့ ၊ "ဝင်ဝင်ပြောလေ့ ရှိကြတယ်"တဲ့ ၊ "မြတ်စွာဘုရား ရဲ့ တပည့်တွေက အဲဒီလို မဟုတ်ဘူး "တဲ့ ၊ "ဘုရားတရားဟောနေတဲ့ အချိန်မှ ဘယ်သူမှ ဝင်ပြီးတော့ မပြောကြဘူး"တဲ့ ၊ "မပြောရုံတင် မကဘူး"တဲ့ ၊ "မတော်တဆ ချောင်းဟန့်မိရင်တောင် အနားနားက ကိုယ်တော်က တံတောင်လေးနဲ့ တို့ ပြီးတော့ သတိပေးတယ်၊ "ဘုရားတရားဟောနေတယ်၊ တိတ်တိတ်နေလို့ " သူကိုယ်တိုင်မြင်ခဲ့တာပေါ့လေ၊ "သူဟာ အာဏာပိုင်မင်းဖြစ်ပေမယ့်လို့ ငြိမ်အောင်မလုပ်နိုင်ဘူး"လို့ ပြောတာ၊ ဟုတ်တယ်၊ ဘုရင်ပေမယ့်လို့ ငြိမ်အောင်မလုပ်နိုင်တာ ရှိတယ်။

မြန်မာဘုရင် မင်းတုန်းမင်းကြီးအကြောင်း ကြားဖူးကြလိမ့်မယ်၊ မင်းတုန်းမင်းကြီးက လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ "ဒီနေရာကောင်းတယ်"လို့ ပြောတဲ့ အခါ ယောမင်းကြီး ဦးဘိုးလှိုင်က "ဟိုနေရာက ပိုကောင်းတယ်" ဆိုပြီး ဘုရင်လက်ပေါ်က ကျော်ပြီးတော့ လက်ညှိုးထိုးပြောသတဲ့ ၊ အဲဒီအခါ မင်းတုန်းမင်းကြီးက ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ "ငဘိုးလှိုင် - ဒီလုံဘယ်သူ့ကို ထိုးခဲ့တဲ့ လုံလဲ၊ မင်းသိရဲ့ လား"ဆိုပြီး မင်းတုန်းမင်းကြီးက သူကိုင်တဲ့ လုံကို ပြပြီးပြောတယ်၊ မင်းတုန်းမင်းကြီးရဲ့ အဖေက သာယာဝတီရွှေဘိုမင်း၊ ယင်းတောမင်းကြီးဆိုတာက ဦးဘိုးလှိုင်ရဲ့ အဖေ၊ အဲဒီယင်းတော အမတ်ကြီးကို ဘုရင်က စိတ်ဆိုးပြီးတော့ နန်းရင်ပြင်ပေါ်မှ ခစားနေတုန်း ရင်ဘတ်ကို လှုံနဲ့ ထိုပြီး ကြမ်းကို ကလော်ဖွင့်ပြီးတော့ သူ့အလောင်းကို အောက်ပစ်ချလိုက်တာ၊ အဲဒီလို ရက်ရက်စက်စက် လုပ်တာ၊ "ဒီလုံကြီးက ငဘိုးလှိုင် ဘယ်သူ့ထိုးတဲ့ လုံတုန်း မင်းသိလား"၊ သူ့အဖေကို ထိုးတဲ့ လုံကြီး ပေါ့၊ "အဲဒီလုံကြီးနဲ့ အထိုးခံရမယ်"တဲ့ ၊ "ငါပြော

တာ ဝင်မပြောနဲ့ "ဆိုပြီးတော့ အကြိမ်းခံဘူး သတဲ့ နော်။

မြတ်စွာဘုရားပရိသတ်က ဘုရားကို အင်မတန်မှ ရိုသေတယ်၊ လေးစားတယ်၊ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှာ လုံးဝစကားမပြောဘူး၊ ငြိမ်သက်နေတယ်၊ အဲဒါကို တအံ့တဩဖြစ်တာ။

အဲဒီမှာ သံဃာတော်တွေဟာ အလွန်ငြိမ်သက်ပြီးတော့နေတဲ့ အချိန်မှာ မြတ်စွာဘုရားက သံဃာတော်တွေကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောတုန်းဆိုတော့ "ချစ်သားရဟန်းတို့ - ဒီပရိသတ်ဟာ အဖွဲ့အဖျင်း တွေ အင်မတန်မှ ကင်းတယ်၊ တကယ့်ကို အနှစ်သာရပြည့်တဲ့ ပရိသတ်ပဲ"၊ အကာတွေ မပါဘူးပေါ့ လေ၊ ဒီပရိသတ်ဟာ အကာကင်းတဲ့ ပရိသတ်၊ စပါးဆိုလို့ ရှိရင် အခွံ မပါဘူး၊ အနှစ်ကြီးပဲ၊ အဆံပြည့် တယ်၊ စပါးထဲမှာ အဆံပြည့်စပါးတွေချည်းပဲတဲ့ ၊ အဆံမပြည့်တဲ့ အခွံချည်းစပါးမျိုး မပါဘူးပေါ့၊ "ဒီပရိသတ်က တကယ့်ကို အနှစ်သာရရှိတဲ့ ပရိသတ်ပဲလို့ "လို့ မြတ်စွာဘုရားက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြောပြီးတော့ "ဒီပရိသတ်မျိုးပေါ့"တဲ့ ၊ "အာဟု နေယျ၊ ပါဟု နေယျ၊ ဒက္ခိဏေယျ၊ အဇ္ဈလီကရဏီယ၊ အနတ္တရံ ပုညဓေတ္တံ လောကဿ"၊ "အဝေးက နိုင်ငံခြားက ယူလာတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပူဇော်ထိုက် တယ်၊ အိမ်မှာ ဧည့်သည် တွေလာရင် ကျွေးဖို့ ထားတဲ့ တကယ့် အမွန်အမြတ်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေနဲ့ ပူဇော်ထိုက်တယ်၊ လှူဒါန်းထိုက်တယ်၊ တစ်စုံတစ်ခုကို ရည်ညွှန်းပြီးတော့ လှူတဲ့ အလှူမျိုး ကိုလည်း လှူထိုက်တယ်၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုဖို့ ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးသော လယ်မြေလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဒီလိုသံဃာမျိုး"လို့ ဆိုပြီးတော့ မြတ်စွာဘုရား က ချီးမွမ်းတယ်။

ဟော နောက်တစ်ခုပြောတာ ဘာတုန်းဆိုလို့ ရှိရင် "ဒီလိုပရိသတ်မျိုးပေါ့"တဲ့ ၊ "ဒီလိုသံဃာ မျိုးပေါ့"တဲ့ ၊ "နည်းနည်းလှူရင်

များများ ရတယ်၊ များများ လှူရင် ပိုပြီးတော့ များများ ရတယ်ဆိုတာ ဒီပရိသတ်ပဲ"၊ မြန်မာတွေက ပြောလေ့ရှိတယ် မဟုတ်လား၊ ညောင်စေ့လောက်လှူပြီး ညောင်ပင်ကြီး လောက် ရတယ်ဆိုတာ၊ နည်းနည်းလှူရင် အများကြီးရတယ်၊ များများ လှူရင် အများကြီးပိုရတယ် ဆိုတာ အကျိုးကြီးတဲ့ အကြောင်းကို ဒီလိုမြတ်စွာဘုရားက ချီးမွမ်းတယ်။

ဟော နောက်တစ်ခုက "ဒီလိုပရိသတ်မျိုးပေါ့၊ လောကမှာ တွေ့ဖို့ ရန် အင်မတန်ခက်တယ်"၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီလောက် ငြိမ်သက်ပြီးတော့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ ပရိသတ်မျိုးကို တွေ့ဖို့ ဆိုတာ အင်မတန်မှ ခက်တယ်၊ ဒါ လွယ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ၊ တခြားဘာသာတွေမှာ လည်း ဘုရားလက်ထက် က ပရမီဇ်တို့ အစေလကတို့ ဆိုတာ ဆူညံနေတဲ့ လူတွေ ချည်းပဲ၊ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် မနေတတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စလိုက် ပြောင်လိုက် နောက်လိုက်နဲ့ ၊ အဲဒီလို လုပ်နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲတဲ့ နော်၊ ဣန္ဒြေရရနေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိဘူးတဲ့ ၊ ဒီလိုဟောတာ မြတ်စွာဘုရားက နော်။

မြတ်စွာဘုရားရဲ့ တပည့်ပရိသတ်တွေကျတော့ အဲဒီလို မဟုတ်ဘူးတဲ့ ၊ ‘ဟတ္ထကုက္ကုစ္စ’- လက်လှုပ်လှုပ်ဆော့ဆော့မရှိဘူး၊ ‘ပါဒကုက္ကုစ္စ’- ခြေလှုပ်လှုပ်ဆော့ဆော့မရှိဘူး၊ အင်မတန်မှ တည်ငြိမ်ပြီးနေတာကို ကြည့်ပြီး မြတ်စွာဘုရားက "ဒီပရိသတ်မျိုးကတွေ့ရဖို့ အင်မတန်မှ ခဲယဉ်းတယ်"တဲ့ ၊ "တွေ့ရဖို့ ခဲယဉ်းသည့်အတွက်ကြောင့် ယူဇနာ ဘယ်လောက်ပဲ ဝေးဝေး၊ မိုင်ပေါင်း ဘယ်လောက်ပဲ ကွာကွာ ထမင်းထုပ်လေးထမ်းပြီးတော့ သွားရောက်ကြည့်သင့်တဲ့ ပရိသတ်"လို့ ဒီလို မြတ်စွာဘုရားက ချီးမွမ်းတာနော်။

ရဟန်းသံဃာတွေကို ချီးမွမ်းပြီးတော့ ဘယ်လိုအမိန့်ရှိတုန်းဆိုတော့

"ဒီပရိသတ်ဟာ သာမန် မဟုတ်ဘူး "တဲ့ ၊ "ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ သကဒါဂါမ် ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်၊ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှိတယ်၊ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်တွေရှိတယ်၊ ဒီပရိသတ်ထဲမှာ အင်မတန်ထူးချွန်တဲ့ အရိယာသူ တော်စင်တွေ ပါဝင်နေတဲ့ ပရိသတ်ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဒါလောက် ချီးမွမ်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတယ်"လို့ မြတ်စွာဘုရားက ရှေ့ပိုင်းမှာ ဒီလို ဟောတာနော်။

ဒီမှာ အာနာပါနဿတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို မဟောခင် အခုလို သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့က တစ်ခါ၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့က တစ်ခါ သံဃာ့ပရိသတ်မှာ တပည့်သာဝကတွေရဲ့ ကျင့်ကြံကြိုးကုတ် အားထုတ်မှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ စိတ်တိုင်းကျလို့ မြတ်စွာဘုရားက အားရပါးရ ချီးမွမ်းစကားတွေ ပြောနေတဲ့ အပိုင်းပါနော် ဒါကနော်။

အေး နောက်ကျလို့ ရှိရင် ဒီပရိသတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ဆိုတာ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်တွေ လဲ၊ သူတို့ ကျင့်တဲ့ ကမ္မဋ္ဌာန်းတွေက ဘာကမ္မဋ္ဌာန်းတွေလဲဆိုတာကို အနည်းငယ်ပြောကြားပြီးတော့ အာနာပါနဿတိကျင့်စဉ်ကို မြတ်စွာဘုရားက ဒီသုတ္တန်မှာ အကျင့်တဝင့်ချဲ့ပြီးတော့ ဟောကြားတော် မူတာ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ တရားချစ်ခင်သူတော်စင်ပရိသတ်တို့ အာနာပါနဿတိသုတ္တန်ရဲ့ အနှစ်ချုပ်ဆိုတဲ့ ဒီရှေ့ပိုင်းမှာ ဒီတရားအတိုင်း ကျင့်ကြံကြိုးကုတ်အားထုတ်ထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေရဲ့ အနေအထိုင်ဟာ အင်မတန်မှ ကျစ်လစ်သိမ်မွေ့ပြီးတော့ အင်မတန်မှ ထူးခြားတဲ့ အနေအထားရှိတယ်၊ ဒါတွေကို ဘုန်းကြီးတို့ တွေ့ပြီးတဲ့ အခါကျတော့ အင်မတန်မှ စိတ်ထဲက ကြည်နူးပြီးတော့ ဝမ်းမြောက်ကြည်နူး စွာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အာရုံပြုရုံနဲ့

ပဲ စိတ်ထဲမှာ အလွန်ကြည်နူးရပါတယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်း မှတ်သားကြ
ပြီးတော့ နောက်ရက်များမှ အာနာပါနသုတ်အနှစ်ချုပ်ကို ဆက်လက်နာ
ယူကြဖို့ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားချစ်ခင်သူတော်စင်အပေါင်းတို့ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာကိုယ်တော်တိုင်
ဟောကြားတော်မူခဲ့တဲ့ တရားတွေကို မှတ်သားနာယူကြသဖြင့် တကယ့်
ဘုရားဟောတရားအစစ်အမှန်တွေကို သိရှိပြီးတဲ့ နောက် တို့ တစ်တွေ
လည်း လိုက်နာကျင့်သုံး အာထုတ်ကြရမှာ ဖြစ်တယ်လို့ ကိုယ်စီကိုယ်စီ
သဘောကျပြီးတော့ တရားဓမ္မကို လိုက်နာကျင့်သုံးနိုင်ကြပါစေကုန်သ
တည်း။

သာဓု သာဓု သာဓု

*

*

*